

El procés no s'esvaeix

written by Pau Miserachs | 1 de març de 2021

El desembre passat es va fer públic un sondeig del ICPS del que es volia concloure que l'opinió pública catalana és partidària d'arribar a un acord de més autogovern i no deixar de formar part d'Espanya. Es volia presentar una opinió farta i cansada del procés.

El dret a decidir i la voluntat de ser que són el pas previ a un referèndum d'autodeterminació va lligat amb el fet nacional que els catalans mantenen viu des de fa segles, sense renunciar a res, com explicava l'expresident Jordi Pujol en un vell article del seu blog, publicat a *La Vanguardia* el 22 de novembre de 2020, superant totes les dificultats, persecucions i temptatives d'eliminació dels elements característics de la identitat catalana.

Espanya no ha tingut èxit ni el pot tenir en el seu projecte destructiu de Catalunya, perquè les eines per mantenir el repte hi són en tots els àmbits, a més de la capacitat d'innovar i de superació davant l'adversitat i la inseguretat que vol provocar l'Estat a Catalunya trencant el progrés intentant descentrar els debats a més de practicar una política de repressió judicial aplicant un Codi Penal obsolet, com en temps del vell, Tribunal d'Ordre Públic.

Per Catalunya el govern espanyol ha perdut tota credibilitat i la unitat de cooperació entre partits, perquè es tracta de servir el país, resulta imprescindible per afrontar els constants embats espanyols que lidera el partit socialista. Ara cal posar Catalunya per davant dels partits.

Des dels cercles unionistes, amb l'ajut dels mitjans de comunicació clarament significats amb l'espanyolisme militant, s'han llençat totes les crítiques amb l'objectiu de *desconvèncer* els catalans del procés independentista,

impulsant la divisió de la societat catalana, explotant de mala fe sentimentalismes de la població immigrant espanyola, i la incertesa en el futur.

Tampoc han faltat els que s'han mostrat partidaris de millorar l'autonomia o plantejar un estat federal afí a la vella tradició catalanista republicana, en lloc d'entestar-se a esmerçar esforços en un independentisme que ha resultat ineficaç, segons molts analistes.

Catalunya, en el moment de les negociacions per formar govern sembla una nació desunida i sense pensament crític. Però el futur govern s'ha de fer amb nous criteris polítics i un aguditzat sentit social, sense oblidar l'objectiu col·lectiu de la independència.

És bo que els partits amb possibilitats de construir la nova Catalunya es trobin i dialoguin, aclarint els seus projectes, pensant en l'horitzó, en lloc de practicar joc brut com fa el socialisme, i fer-se retrets i desqualificacions ara que s'han acabat les campanyes per la captació de vots.

La gent ja ha votat i ha dit el que volia. Ara toca entendre's i construir el camí democràtic cap a la independència sense més errors ni precipitacions.

El que han de pensar també és que el repartiment de càrrecs en cas de pactes i coalicions de govern, no s'ha de fer per establir suposades aliances per avançar en espais de poder i d'influència social, quan del que es tracta és d'establir les bases perquè els serveis públics funcionin, arribin els recursos econòmics que necessita Catalunya, fer urgentment un pla de xoc contra la crisi i reforçar l'economia del país, com diu Pere Aragonès en una entrevista a *La Vanguardia* el 20 de novembre de 2020.

La idea i objectiu de la independència es mantindran. El nou govern que es formi hi haurà de treballar i internacionalitzar el cas dels catalans, mentre s'especula a aixecar o no la DUI

si el govern espanyol es nega a parlar del dret de Catalunya a la independència i les vies democràtiques a seguir perquè el poble català expressi quin vol que sigui el seu futur polític. El dret internacional hi té molt a dir si Espanya segueix entossudida a negar tot futur polític a Catalunya fora del marc constitucional.

L'objectiu independència negociada també obliga a entrar en una línia de pragmatisme i corregir les dificultats que es presentin, sense descuidar que s'ha d'assolir la justícia social, ara s'ha de treballar per acabar amb la demagògia i el fals debat de la divisió de comunitats a Catalunya.

També ha de desaparèixer la fragmentació de l'independentisme que ha afeblit les estratègies guanyadores. Convé aglutinar grups certament homogenis i reforçar els partits independentistes que poden formar govern d'unitat, enfront d'un Estat avui encara disposat a impedir qualsevol procés perquè Catalunya arribi a la independència, entorpint la democràcia.